

varer omsættes eller i omsætningsøjemed tilvirkes, opbevares eller forsendes; de kan i det omfang og på de områder, hvor det skønnes nødvendigt for tilsynets udøvelse, kræve sig fornøden dokumentation forelagt og har ret til at udtage prøver. Virksomhedens indehaver eller hans stedfortræder er pligtige at være de tilsynsførende behjælpelige ved udøvelsen af tilsynet."

Tilsynsmyndighederne er ministeren for forureningsbekæmpelse, kommunalbestyrelserne, de i § 43, stk. 2 og stk. 3, nævnte myndigheder og levnedsmiddelkontrollenhederne; med „personer, der af disse myndigheder er bemyndiget dertil“ tænkes på, at det i specielle tilfælde vil være nødvendigt for tilsynsmyndigheden ved vurdering af en virksomhed at betjene sig af personer med en ganske særlig sagskundskab, som ikke fast er knyttet til myndigheden.

Bestemmelsen i stk. 2 sikrer, at tilsynsmyndighedernes adgang til lokaler m. m., som omfattes af bestemmelsen i stk. 1, i givet fald kan gennemtvinges. Bestemmelsen i stk. 3 tilsigter at understrege, at legitimation naturligvis skal forevises, hvis vedkommende repræsentant for tilsynsmyndigheden ikke er kendt af personalet på de virksomheder, hvor tilsyn skal udøves.

Til § 46.

Bestemmelsen tilsigter en vis tydeliggørelse af den hidtil gældende regel. Hvad specielt angår kravet om, at virksomheden også skal stille oplysninger om økonomiske og regnskabsmæssige forhold til rådighed, skal det bemærkes, at det i praksis kan være den enkleste måde at få dokumenteret, om f. eks. en tilvirkningsvirksomhed iagttager gældende regler. Det er således forekommet, at man først ved gennemgang af nogle regnskabsmæssige oplysninger kunne påvise, at en virksomhed havde tilsidesat reglerne om tilsætning til visse kornprodukter, fordi forholdet mellem producerede mængder af varen og indkøbte præparater ikke svarede til, hvad der ville have været tilfældet, hvis reglerne blev overholdt.

Oplysninger om økonomiske og regnskabsmæssige forhold kan selvsagt kun kræves afgivet, hvis de er nødvendige af hensyn til kontrollen med levnedsmidlerne.

Bestemmelsen om tilsynsmyndighedernes ret til at udtage prøver uden vederlag er allerede fastslået i § 16 i den gældende lov, men man har ment det hensigtsmæssigt at tydeliggøre bestemmelsen. På en lignende måde har man i stk. 3 givet hjemmel til, at den virksomhed, hos hvilken der udtages prøver, selv skal forsende prøverne til vedkommende laboratorium. Den betragtning, der ligger bagved rege-

len, er, at prøver i et vist omfang vil blive udtaget af personale, knyttet til de kommunale levnedsmiddelkontrollenheder, men at prøven ofte skal undersøges andetsteds, og at det ofte i øvrigt vil være en mere praktisk ordning, at virksomheden, efter at den tilsynsførende har mærket og eventuelt forseglet prøven, afsender denne sammen med andre forsendelser. Prøveudtagning kan også ske på virksomheder, der tilvirker andet end levnedsmidler og tilsætningsstoffer, fordi de andre i bestemmelsen opregnede varer på en eller anden måde kan tænkes at forekomme som forureninger i levnedsmidler.

Til § 47.

Bestemmelsen tilsigter navnlig at sikre en rimelig orientering for centrale myndigheder om, hvad de lokale tilsynsmyndigheder erfarer under deres tilsynsvirksomhed. Det vil formentlig også undertiden være hensigtsmæssigt, at oplysningerne gives i en ensartet form.

Til § 48.

Det har i det store og hele været praksis i sundhedskommissionerne at meddele afgørelser skriftligt. Imidlertid er det forekommet, at navnlig tilladelser vedrørende forskellige former for forhandling af levnedsmidler er givet mundtligt, eventuelt af sundhedskommissionens formand i henhold til en stilltende bemyndigelse fra sundhedskommissionen.

Det må imidlertid anses for nødvendigt, at afgørelser, der har en vis retlig betydning, og som efter omstændighederne kan være af ret vidtrækkende karakter for den enkelte borger, foreligger i skriftlig form. Det bør i denne forbindelse erindres, at også andre personer eller myndigheder, der har medvirket ved tilsynsmyndighedens afgørelse, bør orienteres om sagens udfald.

Bestemmelsen i stk. 2 bygger på det synspunkt, at myndighederne bør oplyse, at en afgørelse kan påklages til højere myndighed, og at der er en frist for klagens indgivelse.

Et påbud om at foretage en af hygiejniske grunde ønskelig installation (f. eks. en håndvask) bør gives med en realistisk frist for gennemførelsen af arbejdet. Et forbud mod f. eks. at forhandle en bestemt art varer bør formentlig indrømme tilstrækkelig tid til at afvikle et varelager, medmindre det er helt uforsvarligt at lade virksomheden forhandle varerne endnu en kortere tid.

Til kapitel 8.

Til § 49.

Loven om et levnedsmiddelinstitut m. m. (nr. 182 af